

Hanzade Servi

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk

Sevgili
Hiç Tanımadığım
Çocuk

Hanzade Servi

SEVGİLİ HİÇ TANIMADIĞIM ÇOCUK

© 2016, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi

RESİMLER: Berk Öztürk

EDİTÖR: Burhanettin Düzçay

DÜZELTİ: Hülya Dayan

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2016

Yedinci Baskı: Eylül 2019 (2000 adet)

(İlk altı baskı toplam 18.000 adet)

ISBN: 978-605-9153-97-3

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk

Hanzade Servi

Hanzade Servi

1978’de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon ve reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışmasında *Ortanca*

Balık adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü’nü aldı. 2014 yılında *Karakura’nın Düşleri* isimli kitabıyla korku öyküleri yarışmasında birinci olan Hanzade Servi’nin *Kora ile Kelebek* kitabı da, Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı İlkgençlik roman ödülünü kazandı.

Hanzade Servi, kitaplarını yediden yüz yetmiş yediye, ayırım yapmaksızın her yaştan ruhlar için yazıyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Ortanca Balık (öykü)

Karakura’nın Düşleri (öykü)

Karamel Kokulu Öykü Okulu (öykü)

Hayalet Tozu (roman)

Umacı (roman)

Kumdan Salıncak (roman)

Yo-Yo (roman)

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk (roman)

Hortlaklar Geçidi (roman)

Kalamar Pansiyon (roman)

Havuç Ağacı (roman)

1. Bölüm

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk,
Bu, hipermetrop bir armut. Bu, tütü
giyen bir paspas. Ve bu da, çamaşır
makinesinde dönmeyi seven bir gergedan.
Makine çok hızlı döndüğü için görünmüyor.
Ama çıktığında, şuna benzeyecek.

Tamam, mektup yazmayı bilmediğimi kabul
ediyorum. 2015 yılındayız. Kim eline kalem alıp mektup
yazıyor ki?

Hemen söyleyeyim: Koşandere İlköğretim Okulu 5-B
sınıfı öğrencileri.

Çünkü Türkçe öğretmenleri Aylin Sancak, onlara mek-
tup ödevi verdi. Her ne kadar bunun bir ödev olmadığı ko-
nusunda ısrar etse de bence kesinlikle ödev. Mektup ödevi
nasıl veriliyor, biliyor musun? Şöyle:

Bir sabah sınıftan içeri girersin. Sağ elini öne arkaya
sallayıp zıplayarak "Ay!" dersin. Çünkü sınıfta arı uçuyor-
dur. Sonra dersin ki:

"Benim çocukluğumda internet yoktu. Bilgisayar yoktu. Cep telefonu da yoktu."

Böyle şeyler söyleyen birinin iki yüz elli yaşında olmasını beklersin ama Aylin Öğretmen (Aymen) otuz beş yaşında. Gerçi ben otuz beşte iki yüz elli arasında çok da büyük bir fark görmüyorum.

"Teknoloji elbette faydalı ve eğlenceli bir şey," diye devam edersin. "Ama tüm zamanınızı tabletlerin, telefonların önünde geçirmeniz ne kadar doğru?"

Bence gayet doğru. Yani Aymen'in çocukluğunda tabletler olsaydı, dışarı çıkıp kendi kendisiyle saklambaç mı oynayacaktı? Kendi kendisiyle diyorum, çünkü diğer çocuklar eminim ki tabletlerinin başından kalkıp Aymen'le saklambaç oynamazdı. Aymen'in çocukluğunda internet yoktu diye, biz niçin tabletlerimizle geçirdiğimiz zamanı azaltmaya çalışacağız ki? Büyükler çok mantıksız.

Aymen'in konuyu nereye bağlayacağını merak ettiğimiz için, sorusuna cevap vermeden dinlemeye devam ettik. Sadece Dağhan, "Cıyk!" dedi. Çünkü arı, kulağının dibinden geçmişti.

"Ben çocukken, mektup arkadaşlarım vardı. Elektronik mektuplardan söz

etmiyorum tabii ki. Kâğıda yazılan, zarfa konup postaneye götürülen, arkadaşınızın eline birkaç günde ulaşan, sonra onun size cevap yazdığı mektuplar... Postacının posta kutunuza bırakacağı bir mektubun yolunu gözlemek sizce de eğlenceli olmaz mıydı?"

Yine cevap vermedik. Çünkü bilmiyorduk. Eğlenceli olur muydu? Bence gereksizdi. Mektubu günlerce bekleddikten sonra, arkadaşımıza internette "mektubunu aldım kan-ka, sağ ol" diye mesaj mı atacaktık?

Parmağımı kaldırıp, "Ama siz mecburen mektuplaşıyorsunuz," dedim. "Yani elektronik posta, Messenger, WhatsApp falan olmadığı için. Şimdi hepsi varken, niye mektuplaşalım ki?"

"Böyle söyleyeceğinizi biliyordum," dedi Aymen. "Bu yüzden size ne cevap vereceğimi dün gece uzun uzun düşündüm."

Ben dün gece, kız kardeşimin burnuna brokoli sokarsam ne olacağını uzun uzun düşünmüştüm. Demek benim gecem daha eğlenceli geçmiş.

"Farklı bir deneyim yaşamanızı istiyorum," dedi Aymen. "Benim çocukluğumdaki duyguları birebir hissetmenizi elbette beklemiyorum. Ama eğlenceli olacağına eminim. Hepiniz, hiç tanımadığınız bir çocuğa mektup yazacaksınız. Benim gibi öğretmen olan

bir dostum, İstanbul'da çalışıyor. Onun öğrencileri de beşinci sınıfta. Hepinizi, onun sınıfındaki çocuklarla eşleştirdim. Size, eşleştirdiğiniz çocuğun adını ve adresini vereceğim. Mektubunuzu yazıp cuma günü bana getirin. Ben postalayacağım. Tabii zarfın üzerine kendi adresinizi de eklemeyi unutmayın ki, mektubunuza cevap alabilesiniz. Çok heyecanlı olacak!"

Evet, Aymen aymen böyle dedi. Eşleşme konusunda şüphelerim vardı. Yani sonuçta, nasıl biriyle eşleştirdiğimizi bilmiyorduk. Ya ayaklarının dışında her tarafına çorap giymeyi seven bir çocuksa? Kulaklarına çorap giymiş bir çocukla kesinlikle mektuplaşmak istemezdim. Ya evde ejderha besliyorsa? O zaman onu fena halde kiskanır ve yine onunla mektuplaşmak istemezdim. Ya amuda kalkmış halde şarkı söyleyebiliyorsa? Aslında bu çok da umurumda olmazdı.

Tam bu işten nasıl kurtulabileceğimi düşünürken, arı, Derin'te Sude'nin oturduğu sıraya kondu. Derin çığlık attı, Sude sıranın altına girdi, Yaman üzerine kaş göz çizdiği işaret parmağını bana doğru sallayıp, "Cölölöy!" dedi. Bu eğlenceli kargaşanın dersi kaynatacağını ve Aymen'in mektup işini unutarak bizi büyük bir yükten kurtaracağını düşünmüştüm. Ama Aymen Derinlerin sırasına yürüdü,

arıyı nazikçe parmaklarının arasına aldı, pencereden dışarı attı ve hepimize, üzerinde isim ve adresterin yazılı olduğu küçük kâğıtlar dağıtmaya başladı. Benim kâğıdımda şunlar yazıyordu:

Tayra Yuvacı. Falan filan Mahallesi. Falan filan Sokak. Falan filan Apartmanı. Daire, numara falan filan. Kadıköy / İstanbul.

Falan filanların yerinde gerçek mahalle ve sokak isimleriyle sayılar vardı tabii. Sıkıcı bir ev adresiyle zamanını boşa harcamak istemedim.

Aymen'in verdiği mektup ödevini yapmadım. Ve Aymen dedi ki:

"Mektubu niçin yazmadın Baler Işık?"

Şey, aniden, pattadanak diye olacak ama galiba şimdi sana kendimi tanıtmak zorundayım. Bunu mektubun başında yapmam gerekiyordu, değil mi? Mektup yazmayı bilmediğimi söylemiştim.

Ben Baler Işık Oyacı. Herkes beni farklı şekilde çağırır.

Annem: Baler

Kardeşim ve Gökçeğrik: Balık

Okuldakiler: Boyalı

Aymen: Baler Işık

Babaannem: Kaşık (Babaannem geçen sene öldü ve bana Kaşık diyen kimse kalmadı.)

Babam: Bateğv. 'ğ' ve 'v'nin yan yana gelmesinin zor olduğunu düşünebilirsin. Ama inan bana, babam için BATER demek çok daha zor. Çünkü o, 'r' harfini söyleyemiyor. Annemin adının Ferran olması, babamın şanssızlığı. Babam anneme Peğğğan diyor. Yani diyordu. Geçen sene boşandılar ve babam Avustralya'ya gitti. Belki bu kadar çok 'r' harfi ona fazla geldiği için kaçmıştır. Ve evet, geçen sene hayatımın en süper yılı değildi. Bu arada babamın adı Rauf. İnsanın kendi adını söyleyememesi, komik ve üzücü bir şey. Özellikle biriyle tanışırken... Merhaba, adınız nedir?

Ğauf:

BATER'in anlamı, tatlı dilli ve cana yakın kimse. Ama ben pek cana yakın ve tatlı dilli sayılmam. On yaşındayım. Bilgisayarda oyun oynamayı, kıymalı makarnayı, yüzmeyi, uçan hamamböceklerini ve turuncu şapka takan rakunları severim. Bugüne kadar hiç turuncu şapka takan rakun görmedim. Ama görseydim, kesin yanına gidip, 'Hey ahabap, bu akşam bize yemeğe gelsene,' derdim.

Demim söylediğim gibi, bir kardeşim var. Kendisi kız, sekiz yaşında ve beni çileden çıkarıyor. Ama ona sorsan, 'Balık

beni çileden çıkarıyor' der. (Sanırım içinden kolayca çıkmamız için, şu çile denen şeyi daha büyük yapmalılar.) Kardeşimin adı Çağıl Dalga. Ben ona Çatal diyorum. Çünkü Çadal dediğimde, kulağa saçma geliyor. (Evet, babaannem hayattayken biz Çatal ve Kaşık'tık.)

Şimdi, Aymen'in bana, "Mektubu niçin yazmadın Biter Işık?" dediği ana geri dönebiliriz. Herkesin mektubu hazır. Sude, zarfın üzerine kendi adresi olarak sudetatlis-ko2005@gmail.com diye elektronik posta adresini yazmıştı. Aymen ona ev adresini sorunca Sude bilmediğini söyleyerek ağlamaya başladı. Neyse ki Aymen onun annesini arayıp adresi öğrendi. Bu kargaşada, benim mektubumu yazmadığım da unutulup gider sanmıştım ama tabii ki öyle olmadı. Sanırım dünyayı uzaylılar bile ele geçirse, bu mektup işinden kurtulamayacaktım.

"Çünkü," dedim, "yazmak istemedim. Bana saçma geldi. Yazacak hiçbir şey de bulamadım. Hem zaten not vermeyeceksiniz, değil mi?"

"Her şey not için değildir Biter Işık."

"Peki, hiç postalamayacağım bir mektup yazsam olur mu? Yani Tayra Yuvacı'ya yazmasam? Sırf ödevi yapmış olmak için, hayali bir çocuğa mektup yazabilir miyim?"

Aymen cevap vermedi. Onu kızdırmak hoşuma gitmemişti. Çünkü iyi bir öğretmen. Ve ben de sana bu mektubu

yazmaya karar verdim. Tayra'ya yazacak hiçbir şey bulamamışken sana sayfalar dolusu yazmam garip. Sanırım var olmayan bir çocuk olman, işimi kolaylaştırdı.

Sevgiler, falan filan,

Bater Işık

(Ya da sen nasıl seslenmek istersen...)

Not: Mektubu bugün Aymen'e verdim ve almadı! Dedi ki:

"Sorumluluklarını yerine getirmek için gösterdiğin çabayı takdir ediyorum Bater Işık. Ama Tayra Yuvacı'ya yazana kadar görevini tamamlamış olmayacaksın."

Şu işe bak! Elimde hiç tanımadığım, üstelik var olmayan bir çocuğa yazdığım upuzun mektupla kaldım. (İki dakikada bir var olmadığını söylüyorum diye kızmıyorsun, değil mi? Var olmayan kalbini kırmak istemem.)

Mektubu çöpe atamam. Çünkü en sevdiğim mor kalemime ve matematik defterimden üç sayfaya mal oldu. Harçlığımla zarf bile aldım. Acaba en başa 'Sevgili Tayra' yazıp bu işten kurtulsam mı? Ama Tayra bir kız ve ben bu mektubu bir kıza yazmadım. Hangi renk ojenin popüler olduğunu bilmiyorum, saçları garip garip duran oğlanların kurduğu müzik grupları hakkında dedikodu yapmayı da

sevmiyorum. Dün bizim çocuklarla basket oynadık ama eminim Tayra bunu sıkıcı bulurdu.

Az önce Çatal, ne yazdığımı sordu. "Sana ne!" dedim. "Saman ye!" dedi. Aman ne yaratıcı!

Ne yapacağım, biliyor musun? Bu mektubu zarfa geri koyup, Çınarlı Tepe'deki çınar ağacının gövdesindeki koca oyuğa bırakacağım. Hiç tanımadığım bir çocuğa yazdığım mektuptan kurtulmanın en mantıklı yolu bu. Kimse onu bulamaz ve zamanla çürüyüp yok olur. Belki hiç tanımadığım bir ağaçkakan onu yer.

Sana son olarak, vampire dönüşmüş bir domates çiziyorum.

Yine sevgiler, falan filan,

Yine Baler Işık

Hanzade Servi

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk

Sevgili Hiç Tanımadığım ve Şu An Bu Kitabın
Arka Kapağını Okuyan Çocuk,
Ben Baler Işık Oyalı. Ama sen bana Boyalı, Balık, Kaşık
ya da Hötörözöt falan diyebilirsin. On yaşındayım.
Bilgisayarda oyun oynamayı, kıymalı makarnayı,
yüzmeyi, uçan hamamböceklerini ve turuncu şapka
takan rakunları severim.

Sana bu kitapta, hayatımı değiştiren birini anlatacağım.
Ve 'üzüntümetre'yi... Ve tembel hayvanları... Ve...
bir sürü şeyi... Umarım çok eğlenirsin!
Sana çok eğlenen bir suaygırı çiziyorum.

*Sevgiler, falan filan,
Baler Işık*

Resimleyen: Berk Öztürk

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [v](#) tudemyayingrubu